

ปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิผลของโรงเรียนเอกชน ประเภทสามัญในภาคตะวันออก*

FACTORS AFFECTING EFFECTIVENESS OF PRIVATE BASIC EDUCATION INSTITUTIONS IN THE EAST OF THAILAND



โสภณ ม่วงทอง**

ภารดี อนันต์นาวิ***

สิทธิพร นิยมศรีสมศักดิ์****

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิผลของโรงเรียนเอกชนประเภทสามัญในภาคตะวันออก และเพื่อสร้างแบบจำลองความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้นของปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิผลการจัดการศึกษาโรงเรียนเอกชนประเภทสามัญในภาคตะวันออก กลุ่มตัวอย่างเป็นครูผู้สอนในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา โรงเรียนเอกชน ประเภทสามัญในภาคตะวันออก ปีการศึกษา 2551 จำนวน 960 คน โดยการสุ่มแบบหลายขั้นตอน และตัวแปรต้นที่ศึกษา ได้แก่ ปัจจัยด้านพฤติกรรมการบริหารของผู้นำ บรรยากาศของโรงเรียน วัฒนธรรมของโรงเรียน คุณภาพชีวิตในการทำงาน การสื่อสาร และความผูกพันของครู โดยตัวแปรตามประสิทธิผลของโรงเรียนเป็นตัวแปรตาม เครื่องมือในการรวบรวมข้อมูล คือ แบบสอบถาม แบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ และวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้คอมพิวเตอร์โปรแกรม SPSS ในการหาสถิติขั้นพื้นฐาน และใช้โปรแกรม LISREL Version 8.54 ในการสร้างและตรวจสอบแบบจำลองปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิผลของโรงเรียนเอกชนประเภทสามัญในภาคตะวันออก

* วิทยานิพนธ์การศึกษาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

** นิสิตหลักสูตรการศึกษาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

*** ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ศูนย์นวัตกรรมการบริหารและผู้นำทางการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
ที่ปรึกษาหลัก

**** ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ศูนย์นวัตกรรมการบริหารและผู้นำทางการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
ที่ปรึกษาร่วม



ผลการวิจัยพบว่า แบบจำลองปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิผลของโรงเรียนเอกชนประเภทสามัญ ในภาคตะวันออกมีค่าดัชนีความกลมกลืนอยู่ในเกณฑ์มาตรฐานที่ดีและสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยพิจารณาจากค่า Chi-Square = 828.25, df = 428, p-value = 0.000, Relative Chi-Square = 1.94, ค่า GFI = 0.95, ค่า AGFI = 0.91, ค่า SRMR = 0.027, ค่า RMSEA = 0.034 และค่า CFI = 1.00 ซึ่งสามารถพยากรณ์ประสิทธิผลของโรงเรียนได้ร้อยละ 60 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิผลของโรงเรียนเอกชนประเภทสามัญ ในภาคตะวันออก เรียงลำดับตามค่าอิทธิพลจากมากไปน้อยมีทั้งหมด 6 ปัจจัย คือ พฤติกรรมการบริหารของผู้นำ ปัจจัยบรรยากาศของโรงเรียน ปัจจัยวัฒนธรรมของโรงเรียน ปัจจัยคุณภาพชีวิตในการทำงาน ปัจจัยการสื่อสาร และปัจจัยความผูกพันของครู

คำสำคัญ : ประสิทธิผลของโรงเรียน/ โรงเรียนเอกชนประเภทสามัญ

ABSTRACT

The purposes of this study were to analyze factors affecting the effectiveness of private basic education institutions and to develop the linear structural equation model of factors affecting the effectiveness of private basic education institutions in the east of Thailand .The sampling was done by means of multi-stage random sample, and consisted of 960 teachers from private basic education institutions in the east of Thailand in the 2008 academic year. There were seven variables; administrative behaviors of leaders, school climate, school culture, teacher's quality of work life, communication, teachers' commitment, and school effectiveness. The research instrument was 5 rating scale questionnaires on the theory of school effectiveness. Data were analyzed by descriptive statistics by using SPSS and LISREL 8.54 to develop and validate the factors affecting the effectiveness of private basic education institutions in the east of Thailand.

The findings revealed that the adjusted model was consistent with empirical data. Goodness of fit measures were found to be Chi-square = 828.25, df = 42, p-value = 0.000, Relative Chi-square = 1.94, GFI = 0.95, AGFI = 0.91, SRMR = 0.027, RMSEA = 0.034, CFI = 1.00. The variables in adjusted model could predict the effectiveness of private basic education institutions in the east of Thailand by 60 percent with statistical significance. The six variables affecting the effectiveness of private basic education institutions in the east of Thailand ranging from high to low were: leadership behaviors of Administrators, school climate, school culture, teacher's quality of work life, communication, and teachers' commitment.

KEYWORDS : School Effectiveness/ Private School

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภายใต้กระแสแห่งโลกาภิวัตน์ ซึ่งก่อให้เกิดความเปลี่ยนแปลงในด้านต่าง ๆ อย่างรวดเร็วและส่งผลกระทบต่อทั้งด้านเศรษฐกิจ การเมือง สังคมและเทคโนโลยีต่อสังคมไทยเป็นอย่างมากจำเป็นต้องเร่งพัฒนาปรับปรุงและเปลี่ยนแปลงการศึกษาเพื่อพัฒนาให้คนไทยมีความรู้ ความสามารถ และศักยภาพเพียงพอต่อการดำเนินชีวิตอย่างมีคุณภาพในสังคมโลกอย่างเหมาะสมทัดเทียมกัน และยังคงดำรงความเป็นไทยได้อย่างสมดุล การปฏิรูปการศึกษาตามเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 เพื่อให้ประชาชนมีโอกาสดำเนินชีวิตอย่างมีคุณภาพอย่างทั่วถึง และการมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาของเอกชนก็เป็นยุทธศาสตร์ที่สำคัญประการหนึ่งในการขับเคลื่อนการปฏิรูปการศึกษาให้บรรลุเป้าหมายตามนโยบายของรัฐบาลโดยมีการกำกับติดตามการประเมินคุณภาพและมาตรฐานการศึกษา ตามหลักเกณฑ์การประเมินคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาเช่นเดียวกับสถานศึกษาของรัฐให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 หมวดที่ 5 ส่วน 3 มาตรา 43 (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2552, หน้า ก-1) ดังนั้น โรงเรียนเอกชนจำเป็นต้องพัฒนาคุณภาพมาตรฐานการศึกษา สถานศึกษา พัฒนาผู้เรียน โดยเฉพาะคุณภาพของผู้เรียนให้ได้มาตรฐานตามที่กฎหมายกำหนด

การจัดการศึกษาของประเทศไทยนั้น เอกชนได้เข้ามามีบทบาทสำคัญยิ่งในการให้บริการการศึกษาเพื่อแบ่งเบาภาระของรัฐบาลตลอดกว่า 600 ปีแล้ว นักเศรษฐศาสตร์คนสำคัญ เช่น ชูลซ์ (Schultz, 1982, p. 29 อ้างถึงใน สมจิตร อุดม, หน้า 3) ได้กล่าวว่าการส่งเสริมสนับสนุนให้เอกชนเข้ามามีส่วนร่วมจัดการศึกษา จะทำให้ประสิทธิภาพในการจัดการศึกษาของภาครัฐบาลสูงขึ้นเพราะมีการแข่งขันกัน อย่างไรก็ตามแม้ว่ารัฐจะมีนโยบายส่งเสริมการมีส่วนร่วมของเอกชนในการจัดการศึกษา ก็ยังพบว่า การมีส่วนร่วมของเอกชนในการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานยังไม่ได้มีการขยายตัวเท่าที่ควร โดยสัดส่วนนักเรียนภาคเอกชน ในปี 2549 ลดลงเหลือร้อยละ 17 ซึ่งเป็นสัดส่วนที่ห่างไกลจากเป้าหมายที่กำหนดไว้คือ ไม่น้อยกว่าร้อยละ 25 ในปี 2551 (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2552 หน้า 2) นอกจากนี้ จากรายงานผลการประเมินคุณภาพภายนอกรอบสองปีงบประมาณ 2549-2553 ของสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (องค์การมหาชน) พบว่า โรงเรียนเอกชนที่ได้รับการรับรองในระดับดีมากมีเพียง 40 โรงจาก 268 โรง ในขณะที่มีโรงเรียนอีก 88 โรงไม่ได้รับการรับรอง ซึ่ง ธร สุนทรายุทธ (2551, หน้า 457-459) กล่าวว่า ประสิทธิภาพและคุณภาพของโรงเรียนเป็นองค์ประกอบและเป้าหมายที่สำคัญในการจัดการศึกษาให้สำเร็จตามวัตถุประสงค์ และประสิทธิผลของโรงเรียนไม่ได้หมายถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทางการเรียนอย่างเดียว หรือความพึงพอใจในการทำงานแต่เพียงอย่างเดียว แต่หมายถึง การบรรลุเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์ในการจัดการศึกษาโดยพิจารณาจากความสามารถในการผลิตนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและความสามารถในการพัฒนานักเรียนให้มีทัศนคติทางบวก ตลอดจนสามารถปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อมทั้งภายใน ภายนอก และรวมทั้งสามารถแก้ปัญหาภายในโรงเรียน ดังนั้นในการบริหารหรือการจัดการนั้นไม่ว่าภาครัฐหรือเอกชนควรคำนึงถึงประสิทธิผลขององค์กรเป็นสำคัญ นอกจากนี้การปฏิรูปศึกษาก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงองค์ประกอบในการจัดการศึกษาด้านโครงสร้างที่กระทบต่อการศึกษาศาสนาตามที่พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 ได้กำหนดให้สถานศึกษาเอกชนที่จัดการศึกษาขั้นพื้นฐานเป็น

นิติบุคคล สามารถดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ได้ด้วยตนเองตามวัตถุประสงค์และสิทธิหน้าที่ตามที่บัญญัติไว้ในกฎหมาย ซึ่งหมายความว่า โรงเรียนมีความเป็นอิสระในการตัดสินใจการบริหารและการจัดการศึกษา มีอำนาจในการบริหารงานเพิ่มมากขึ้นดังนั้นผู้บริหารโรงเรียนเอกชนจึงต้องศึกษาเรียนรู้ปัญหาและปัจจัยที่จะนำพาโรงเรียนไปสู่ความสำเร็จอีกมาก และจากงานวิจัยของสมเกียรติ รัตนรัตน์ (2549, หน้า 84) เรื่อง การบริหารจัดการโรงเรียนเอกชนในทศวรรษหน้า พบว่า การบริหารจัดการโรงเรียนเอกชนจำเป็นต้องมีการเปลี่ยนแปลงครั้งยิ่งใหญ่ เพราะจะมีการแข่งขันกันรุนแรงมากขึ้น ทั้งระหว่างภาครัฐกับภาคเอกชนและภาคเอกชนกับภาคเอกชนด้วยกันเอง รวมไปถึงการรุกคืบของการศึกษาจากต่างประเทศที่จะเข้ามาจัดการศึกษาในเมืองไทยก็จะเพิ่มจำนวนมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้นโยบายรัฐบาลตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2555-2559) ต้องการเสริมสร้างความเข้มแข็งให้สถาบันการศึกษาทั้งของรัฐและเอกชนให้มีมาตรฐานเป็นที่ยอมรับในระดับสากล เพื่อการเตรียมตัวเข้าสู่การเป็นประชาคมอาเซียนประกอบกับกลุ่มจังหวัดในภาคตะวันออกมีที่ตั้งใกล้สนามบินสุวรรณภูมิ ท่าเรือแหลมฉบัง และใกล้ชายแดนไทย-กัมพูชา มีศักยภาพสูงที่จะเป็นศูนย์กลางโลจิสติกส์ของอินโดจีนดังนั้นการจัดการศึกษาในภาคตะวันออกจึงต้องเร่งพัฒนาคุณภาพให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิผลของโรงเรียนเอกชนประเภทสามัญในภาคตะวันออก ซึ่งจะทำให้ทราบว่า มีปัจจัยใดบ้างในการบริหารงานให้มีประสิทธิผลเพื่อเป็นข้อมูลและแนวทางให้ผู้บริหารและผู้มีส่วนเกี่ยวข้องได้ศึกษาเพื่อนำไปปรับปรุงการบริหารงานเพื่อเพิ่มประสิทธิผลขององค์การให้มีคุณภาพและได้มาตรฐานต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิผลของโรงเรียนเอกชนประเภทสามัญในภาคตะวันออก
2. เพื่อสร้างแบบจำลองความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้นของปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิผลของโรงเรียนเอกชน ประเภทสามัญในภาคตะวันออก

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. ผลการวิจัยนี้เป็นข้อมูลในการบริหารงานของผู้บริหารโรงเรียนเอกชนในการสร้างประสิทธิผลให้กับโรงเรียน
2. หน่วยงานทุกระดับที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาของโรงเรียนเอกชนได้เล็งเห็นถึงความสำคัญของปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิผลของโรงเรียนเพื่อใช้ในการกำหนดนโยบายสนับสนุนผู้บริหารโรงเรียนให้เป็นผู้บริหารมืออาชีพซึ่งจะส่งผลการปฏิบัติงานให้เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลต่อโรงเรียนเอกชน
3. ผู้ที่สนใจสามารถศึกษาประเด็นที่เกี่ยวข้อง ซึ่งจะได้เป็นการสร้างองค์ความรู้สำหรับการพัฒนาการศึกษาของโรงเรียนเอกชนต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีขอบเขตดังนี้

1. ขอบเขตของเนื้อหา

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิผลของโรงเรียนเอกชน ประเภทสามัญในภาคตะวันออก ได้แก่ ปัจจัยด้านพฤติกรรมกรรมการบริหารของผู้นำ ปัจจัยด้านบรรยากาศของโรงเรียน ปัจจัย

ด้านวัฒนธรรมของโรงเรียน ปัจจัยด้านคุณภาพชีวิตในการทำงาน ปัจจัยด้านการสื่อสาร และปัจจัยด้านความผูกพันของครู

2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

2.1 ประชากร ได้แก่ ครูที่ปฏิบัติการสอนในโรงเรียนเอกชน ประเภทสามัญในภาคตะวันออกเฉียงใต้ ปี 2551 จำนวน 7,742 คน

2.2 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ครูที่ปฏิบัติการสอนในโรงเรียนเอกชน ประเภทสามัญในภาคตะวันออกเฉียงใต้ ปี 2551 จำนวน 960 คน โดยการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi-Stage Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล เป็นแบบสอบถามครูผู้สอน มีจำนวน 1 ฉบับ แบ่งออกเป็น 7 ตอน ตามจำนวนตัวแปร เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ มีคำถาม จำนวน 127 ข้อ แบ่งเป็นแบบสอบถามประสิทธิผลของโรงเรียน 16 ข้อ ปัจจัยพฤติกรรมกรรมการบริหารของผู้นำ 32 ข้อ ปัจจัยคุณภาพชีวิตในการทำงาน 25 ข้อ ปัจจัยการสื่อสาร 6 ข้อ บรรยากาศของโรงเรียน 12 ข้อ วัฒนธรรมของโรงเรียน 30 ข้อ และความผูกพันของครู 6 ข้อ แบบสอบถามประสิทธิผลของโรงเรียน ผู้วิจัยได้พัฒนามาจากแนวคิดของ มอทท์ (Mott, 1972: cited in Hoy & Miskel, 1991, p. 398) รวมทั้งศึกษารูปแบบและวิธีการสร้างแบบสอบถามจากเอกสารและงานวิจัยของ วาโรเพ็งสวัสต์ (2549, หน้า 180-187) วิมลรัตน์ บุญชู (2549, หน้า 193) และการตี อนันต์นาวิ (2545, หน้า 186-188)

การหาคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. ความเที่ยงตรงตามเนื้อหา (Content Validity) ผู้วิจัยนำแบบสอบถามเสนออาจารย์ที่ปรึกษาควบคุมปริญญาโท เพื่อตรวจสอบความถูกต้องด้านเนื้อหา โครงสร้าง และภาษาเพื่อให้มีความถูกต้อง ชัดเจน และสามารถวัดได้ตรงตามเรื่องที่ศึกษาปรับปรุงตามคำแนะนำก่อนนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 7 คน ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา และความถูกต้องตามเนื้อหา แล้วนำแบบสอบถามที่ผ่านการตรวจและปรับปรุงแก้ไขแล้ว เสนอต่อประธานและกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ เพื่อพิจารณาอีกครั้ง ตรวจสอบความเที่ยงตรง หลังจากนั้นก็นำแบบสอบถามทั้งหมดไปหาค่าดัชนีความสอดคล้อง โดยใช้เกณฑ์ข้อคำถามที่มีค่าตั้งแต่ .71 ขึ้นไป และได้ค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ .94

2. การหาค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมือ (Reliability) ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ได้รับการปรับปรุงแก้ไขไปทดลองกับครูที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน นำมาวิเคราะห์หาความเชื่อมั่น (reliability) โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา (Alpha coefficient) ของ ครอนบาค ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเท่ากับ .97

การเก็บรวบรวมข้อมูล

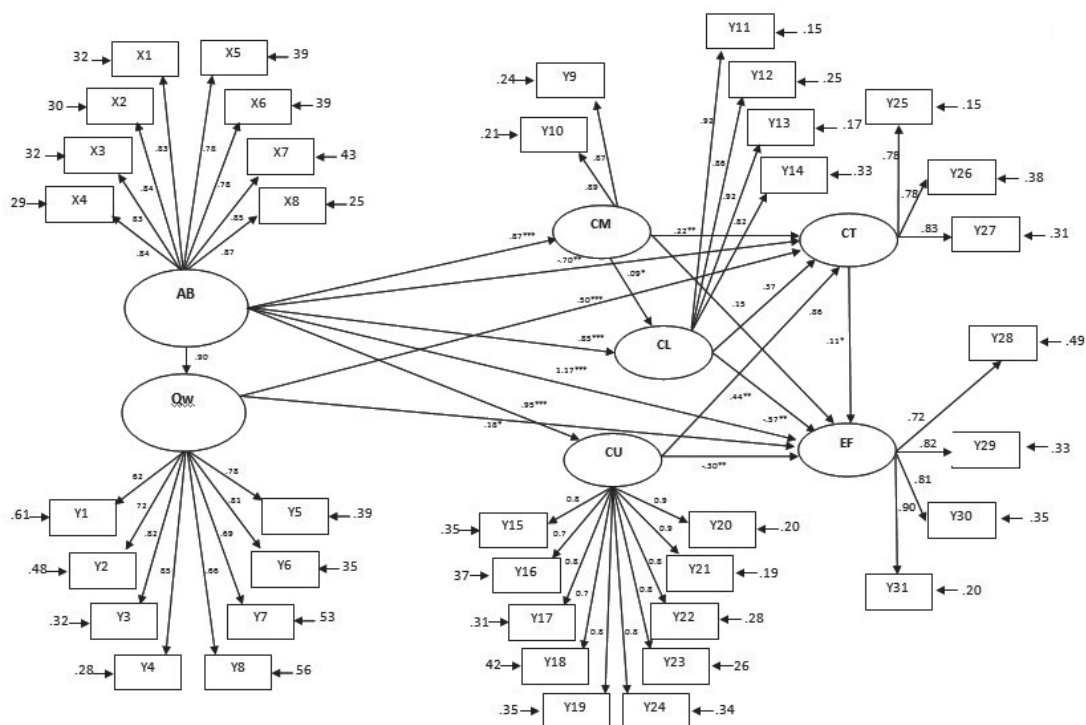
ผู้วิจัยส่งแบบสอบถามไปยังกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 960 ฉบับ โดยแยกคำถามใส่ซองให้ผู้ตอบแบบสอบถามแต่ละคน ได้แบบสอบถามรับกลับคืนมา 787 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 82

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลมาวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ค่าความเบ้ (Skewness) และค่าความโด่ง (Kurtosis) โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป SPSS for Window และวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมดในการวิจัย โดยหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson's Coefficient Correlation) ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ 31 ตัว เพื่อให้ได้เมทริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรโดยโปรแกรม SPSS เพื่อใช้เป็นข้อมูลนำเข้าในการวิเคราะห์แบบจำลองในโปรแกรมลิสเรลและนำไปใช้ตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลกับข้อมูลเชิงประจักษ์โดยโปรแกรม LISREL version 8.54 แล้วทำการประมาณค่าพารามิเตอร์โดยวิธีโลกลิขิตสูงสุด (Maximum Likelihood Estimate) ตามรูปแบบจำลองที่ใช้ในการวิจัย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าได้แบบจำลองปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิผลของโรงเรียนเอกชน ประเภทสามัญ ในภาคตะวันออก ดังภาพที่ 1



Chi-Square = 828.25 df = 428 ค่า GFI = 0.95 ค่า p-value = 0.000 ค่า AGFI = 0.91 ค่า SRMR = 0.027
ค่า RMSEA = 0.034 ค่า CFI = 1.00

ภาพที่ 1 แบบจำลองปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิผลของโรงเรียนเอกชน ประเภทสามัญ
ในภาคตะวันออก

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัย ปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิผลของโรงเรียนเอกชน ประเภทสามัญ ในภาคตะวันออก สรุปได้ดังนี้

1. ปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิผลของโรงเรียนเอกชน ประเภทสามัญในภาคตะวันออก เรียงลำดับตามค่าอิทธิพลจากมากไปน้อยมีทั้งหมด 6 ปัจจัย คือ พฤติกรรมการบริหารของผู้นำปัจจัยบรรยากาศของโรงเรียน ปัจจัยวัฒนธรรมของโรงเรียน ปัจจัยคุณภาพชีวิตในการทำงาน ปัจจัยการสื่อสาร และปัจจัยความผูกพันของครู โดยร่วมกันทำนายประสิทธิผลของโรงเรียน ได้ร้อยละ 60 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

2. การสร้างแบบจำลองปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิผลของโรงเรียนเอกชน ประเภทสามัญในภาคตะวันออก พบว่า โมเดลการวัดองค์ประกอบเชิงเส้นยืนยันของตัวแปรสังเกตได้ในแต่ละตัวแปรแฝงของแบบจำลองเป็นองค์ประกอบที่แท้จริงและเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิผลของโรงเรียนเอกชน ประเภทสามัญในภาคตะวันออก ตามสมมติฐานการวิจัย

3. รูปแบบความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้นของปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิผลของโรงเรียนเอกชน ประเภทสามัญในภาคตะวันออกที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยมีค่าสถิติดังนี้ ค่าไคสแควร์ = 828.25 df = 428 p-value = 0.000, Relative Chi-Square = 1.94, ค่า GFI = 0.95, ค่า AGFI = 0.91, ค่า SRMR = 0.027, ค่า RMSEA = 0.034 และค่า CFI = 1.00

อภิปรายผล

จากการวิจัยเรื่องการพัฒนาแบบจำลองความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้นของปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิผลโรงเรียนครั้งนี้ ได้นำผลมาเสนอเป็นประเด็นเพื่ออภิปรายผลการวิจัย ดังนี้

1. พฤติกรรมการบริหารของผู้นำ ปัจจัยพฤติกรรมการบริหารของผู้นำเป็นตัวแปรที่ส่งผลทางบวกสูงสุดต่อประสิทธิผลของโรงเรียนประเภทสามัญในภาคตะวันออก ภาวะผู้นำของผู้บริหารสถานศึกษานั้นเป็นปัจจัยสำคัญต่อประสิทธิผลของสถานศึกษา (วาโร เพ็งสวัสดิ์, 2549, หน้า 118) และเนื่องจากการบริหารของโรงเรียนเอกชนมีขั้นตอนที่ง่ายและสั้นกว่าโรงเรียนรัฐบาล ผู้บริหารจึงมีความคล่องตัวในการบริหารงานสูงมีความคล่องตัวและรวดเร็วในการตัดสินใจโดยผู้บริหารมีความรู้พื้นฐาน ทักษะ และประสบการณ์การบริหารเชิงธุรกิจการศึกษาเป็นอย่างดี ไม่ยึดติดอยู่กับกฎระเบียบมากนัก ผู้บริหารโรงเรียนเอกชนจึงเป็นปัจจัยหลักที่จะส่งผลทางตรงต่อประสิทธิผลที่เกิดขึ้นกับสถานศึกษาเอกชนโดยเฉพาะตั้งแต่มีการประกาศใช้พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ทำให้ผู้บริหารโรงเรียนเอกชนได้ปรับเปลี่ยนรูปแบบของความเป็นผู้นำให้เหมาะสมกับสภาวะปัจจุบัน โดยใช้ภาวะผู้นำแบบเปลี่ยนสภาพ และแบบแลกเปลี่ยนมีการบริหารโดยใช้โรงเรียนเป็นฐาน (School – based management) ซึ่งมีหลักการสำคัญ คือ หลักการบริหารแบบมีส่วนร่วมทั้งพัฒนาตนเองให้มีเป็นผู้มีวิสัยทัศน์ ความรู้ ความสามารถ ความเป็นผู้นำทางวิชาการเนื่องจากการแข่งขันสูง มีการปรับปรุงการเรียนการสอนให้ได้ผลดีและมีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับวิจัยของ วัฒนรัตน์ บุญชู (2549) พบว่า องค์ประกอบ สัมพันธ์เชิงสาเหตุที่ทำให้การบริหารงานโรงเรียนเอกชนประสบความสำเร็จคือ ได้แก่ พฤติกรรมผู้นำทางวิชาการและพฤติกรรมผู้นำการเปลี่ยนแปลง และจากรายงาน สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (สมศ.) ว่ามาตรฐานด้าน

ผู้เรียน 7 มาตรฐานนั้น สถานศึกษาเอกชนมีคุณภาพอยู่ในระดับดี มีสัดส่วนสูงกว่าในภาพรวมของประเทศในทุกมาตรฐาน (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2552, หน้า 26)

2. ปัจจัยบรรยากาศของโรงเรียน ปัจจัยบรรยากาศของโรงเรียน มีอิทธิพลทางตรงเชิงลบต่อประสิทธิผลของโรงเรียนเอกชน ประเภทสามัญ ในภาคตะวันออกเฉียงเหนืออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จากการเลือกศึกษาพฤติกรรมผู้นำ 2 มิติบรรยากาศเป็นแบบอย่าง (Thrust) และกรุณาปราณี (Consideration) และพฤติกรรมผู้ร่วมงาน 2 มิติคือ ขวัญ (Esprit) และมิตรสัมพันธ์ (Intimacy) ซึ่งเป็นบรรยากาศที่ดีต่อการบริหารโรงเรียนซึ่ง จำเริญ จิตรหลัง (2550) เห็นว่า ผู้บริหารโรงเรียนพึงส่งเสริมบรรยากาศองค์การแบบเปิดมากกว่าบรรยากาศองค์การแบบปิด โดยผู้บริหารรับฟังความคิดเห็นหรือข้อเสนอแนะจากครู ให้ความจริงใจ ให้การยกย่องสนับสนุนต่อการพัฒนาวิชาชีพและให้ความเป็นอิสระในการปฏิบัติงานมากกว่าควบคุมอย่างเข้มงวดแบบระบบราชการ เช่นเดียวกับพฤติกรรมของครู ซึ่งควรจะมีพฤติกรรมที่สนับสนุนความโปร่งใสและความมีปฏิสัมพันธ์ในเชิงวิชาชีพระหว่างกัน ผลปรากฏว่าบรรยากาศดังกล่าวส่งผลเชิงลบต่อประสิทธิผลของโรงเรียนเอกชน ประเภทสามัญ ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือสอดคล้องกับที่ พัชรพรรณ กิจมี (2549, หน้า 142) ศึกษาสุขภาพองค์การของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ภาคเหนือผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยบรรยากาศองค์การ ไม่ส่งผลทางตรงต่อปัจจัยประสิทธิผลองค์การทั้งนี้เพราะในการบริหารงานในบริบทจริงของโรงเรียนเอกชนนั้น ผู้บริหารส่วนมากมักจะบริหารแบบมุงงาน ทั้งนี้ อาจจะเป็นลักษณะเฉพาะสำหรับโรงเรียนเอกชนที่มักมีบรรยากาศแบบแข่งขันและ แบบควบคุม โดยผู้บริหารจะควบคุมตรวจตราและนิเทศการปฏิบัติงานของคณะครูอย่างใกล้ชิด มีการตั้งกฎเกณฑ์ ระเบียบข้อบังคับให้คณะครูปฏิบัติตามและการทำงานมักเกี่ยวข้องกับเรื่องของงานมากกว่าเรื่องส่วนตัวจึงทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างผู้บริหารกับครูผู้สอนมีน้อย ทำให้บรรยากาศในสถานศึกษาเต็มไปด้วยความห่างเหินมากกว่าเป็นแบบมิตรสัมพันธ์ และจากงานวิจัยหลายฉบับมักพบกับสภาพปัญหาและพฤติกรรมของผู้บริหารโรงเรียนเอกชนที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันในการคิดเห็นของครู คือ ผู้บังคับบัญชาไว้ตัว ไม่มีการร่วมพูดคุยสังสรรค์กับผู้ใต้บังคับบัญชานอกเหนือเวลา ไม่เป็นกันเอง (ธัญญา รุ่งโรจน์, 2547, หน้า 86) ในการทำงานโรงเรียนเอกชนนั้น ผู้บริหารต้องมุงมั่นเพื่อความอยู่รอดของกิจการ มีการบริหารแบบระบบธุรกิจซึ่งเป็นการบริหารงานแบบมุงเน้นผลงาน จึงต้องบริหารอย่างมีประสิทธิภาพให้คุ้มค่าการลงทุน แต่เมื่อพิจารณาประสิทธิผลของโรงเรียนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือจากงานวิจัยหลายเรื่องจะพบว่า ประสิทธิผลอยู่ในระดับมาก (สิริลักษณ์ สุธงคะ, 2549, หน้า 75)

3. ปัจจัยวัฒนธรรมของโรงเรียน ปัจจัยวัฒนธรรมของโรงเรียน มีอิทธิพลทางตรงเชิงลบต่อประสิทธิผลของโรงเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ตามที่พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 ได้เน้นการกระจายอำนาจเชิงบริหารไปสู่สถานศึกษาโดยกำหนดให้มีคณะกรรมการบริหารสถานศึกษา ทำให้ครูเข้ามีส่วนร่วมในการบริหารงานโรงเรียนมากขึ้น แต่อย่างไรก็ตามในการบริหารงานของโรงเรียนเอกชนนั้น ผู้บริหารที่แท้จริงส่วนใหญ่เป็นเจ้าของโรงเรียน อำนาจการตัดสินใจขั้นสุดท้ายขึ้นอยู่กับผู้บริหาร ครูยังไม่ได้รับการยอมรับความไว้วางใจและไม่มีการมอบอำนาจอย่างแท้จริง ครูส่วนใหญ่จึงไม่มีความรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งของโรงเรียนและโรงเรียนมักเป็นธุรกิจแบบครอบครัว มีการบริหารแบบมุงงาน โดยผู้บริหารมักใช้วิธีออกคำสั่ง ควบคุม ตรวจตราและนิเทศการปฏิบัติงานของครูอย่างใกล้ชิดโดยมุงให้งานสำเร็จอย่าง

รวดเร็ว มีปริมาณและคุณภาพสูง เพื่อให้คุ้มค่าของการลงทุน ทำให้ครูมีความรู้สึกว่าได้ได้รับความเอื้ออาทร ความยุติธรรม และการสนับสนุนในการพัฒนาตนเอง ดังนั้น ความคิดเห็นของครูโรงเรียนเอกชนประเภทสามัญในภาคตะวันออกต่อ วัฒนธรรมของโรงเรียนโดยรวมจึงอยู่ในระดับน้อยถึงระดับปานกลาง (มนสิการ คงมนต์, 2547, หน้า 67-68) แต่เมื่อมองถึงประสิทธิผลของโรงเรียนเอกชนจากรายงานการประเมินคุณภาพภายนอกของสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพ และจากวิจัยหลายฉบับพบว่าโรงเรียนเอกชนเป็นที่พึงพอใจของผู้ปกครองและมีประสิทธิผลอยู่ในระดับมาก

4. **ปัจจัยคุณภาพชีวิตของครู** ปัจจัยคุณภาพชีวิตของครู มีอิทธิพลทางตรงเชิงบวกต่อประสิทธิผลของโรงเรียนประเภทสามัญในภาคตะวันออก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้เนื่องจากการปฏิรูปโครงสร้างและการบริหารจัดการ การพัฒนาครู อาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษาทำให้โรงเรียนมีการพัฒนาบุคลากรอย่างต่อเนื่องและโรงเรียนเอกชนในภาคตะวันออกส่วนใหญ่มีสภาพแวดล้อมที่สวยงามและมีวัสดุอุปกรณ์ในการเรียนทันสมัย เพื่อเป็นจุดพัฒนาแข่งขันกับโรงเรียนของรัฐ และระหว่างโรงเรียนเอกชนด้วยกันเอง คุณภาพชีวิตด้านพัฒนาบุคคลและด้านสิ่งแวดล้อมที่ถูกสุขลักษณะและปลอดภัยจึงอยู่ในระดับมากรองลงมา สอดคล้องกับที่เคอร์ และเควเลย์ (Kerce and Kewley, 1993, pp. 189-209) ได้ให้ความเห็นว่าคุณภาพชีวิตการทำงานประกอบด้วย 4 องค์ประกอบที่สำคัญคือลักษณะงานการมีส่วนร่วมในงานความพึงพอใจในงานโดยรวม และความพึงพอใจในงานเฉพาะด้านซึ่งไม่ได้มีแต่คำตอบแทนสวัสดิการเท่านั้นแต่สภาพการทำงานเพื่อนร่วมงาน สิ่งแวดล้อมด้านกายภาพอุปกรณ์การนิเทศงานและการพัฒนาตนเองก็มีความสำคัญ ส่วนคำตอบแทนที่เหมาะสมและเป็นธรรมชาติแปรเดียวที่ครูโรงเรียนเอกชน ประเภทสามัญในภาคตะวันออกเห็นว่า มีค่าเฉลี่ยปานกลาง แต่เมื่อครูมีความพึงพอใจคุณภาพชีวิตด้านอื่นๆ จึงทำให้คุณภาพชีวิตการทำงานของครูโดยรวมอยู่ในระดับดีมาก

5. **ปัจจัยการสื่อสาร** ปัจจัยการสื่อสาร มีอิทธิพลทางตรงเชิงบวกต่อประสิทธิผลของโรงเรียนเอกชน ประเภทสามัญในภาคตะวันออกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้เนื่องจาก ในยุคปฏิรูปการศึกษาที่เน้นการบริหารแบบการมีส่วนร่วม สมาชิกในโรงเรียนทุกคนต้องรู้ความเป็นไปในหน่วยงานและมีการเรียนรู้ร่วมกันเป็นทีม ผู้บริหารโรงเรียนเอกชนจึงมีการติดต่อสื่อสารด้านข้อมูลที่ไม่บิดเบือน เพื่อให้ครูได้รับข่าวสารที่ถูกต้องเพื่อนำไปสู่การปฏิบัติงานที่เต็มประสิทธิภาพเพื่อให้เกิดคุณภาพการศึกษาของโรงเรียน โรงเรียนเอกชนส่วนมากจะมีเครื่องมืออุปกรณ์และวิธีการอันทันสมัย ซึ่งเป็นจุดขายของโรงเรียนเอกชนทำให้ผู้บริหารโรงเรียนเอกชนมีข้อมูลสารสนเทศที่พร้อมใช้งาน และมีช่องทางหลากหลายในการสื่อสารทำให้มีการไหลเวียนของข้อมูล ซึ่งช่วยให้การสื่อสารมีความคล่องตัวทำให้มีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับแนวคิดของ ฮอยและมิเกล (Hoy & Mislal, 1991) ที่กล่าวว่า การสื่อสารเป็นเสมือนปัจจัยที่เป็นศูนย์กลางการบริหารโรงเรียน ดังนั้น การสื่อสารที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก จึงเป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลทางตรงต่อประสิทธิผลโรงเรียน นอกจากนี้ จากผลการวิจัยครั้งนี้ พบว่า ปัจจัยการสื่อสารมีอิทธิพลทางตรงเชิงบวกต่อปัจจัยความผูกพันของครู เนื่องจากการติดต่อสื่อสารเป็นการเชื่อมโยงหน่วยต่างๆ ในสังคม การสื่อสารระหว่างบุคคลจึงเป็นการสร้างสัมพันธ์อันดีระหว่างกัน และมีส่วนสำคัญในการสร้างความผูกพันในองค์การ สอดคล้องกับที่สตีเยร์ (Steers, 1997, p.151) กล่าวว่า การติดต่อสื่อสารในองค์การที่มีประสิทธิภาพควรใช้ช่องทาง

การติดต่อสื่อสารหลาย ๆ ทางเพื่อเพิ่มพูนโอกาสที่ข่าวสารจะได้รับอย่างถูกต้อง และรวดเร็ว เพื่อข้อมูลเกี่ยวข้องกับเคลื่อนไหวและความก้าวหน้าของหน่วยงานอยู่เสมอ สิ่งเหล่านี้นำไปสู่สัมพันธภาพที่ดีระหว่างครูและผู้บริหารและเพื่อนครูด้วยกันเอง

6. ปัจจัยความผูกพัน ปัจจัยความผูกพันมีอิทธิพลตรงเชิงบวกต่อประสิทธิผลของโรงเรียน เอกชนประเภทสามัญในภาคตะวันออกเฉียงเหนืออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของตัวแปรความผูกพันต่อองค์การของครูโดยรวม และรายด้านอยู่ในระดับมากทุกด้าน ซึ่งผลการวิจัยหลายฉบับบ่งชี้ตรงกันว่าครูโรงเรียนเอกชนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีความเห็นว่าการตอบแทนที่เหมาะสมและเป็นธรรม มีค่าเฉลี่ยปานกลาง แต่ก็มีปัจจัยอื่นๆ อีกมากที่ทำให้ครูโรงเรียนเอกชนมีความทุ่มเททำงานเพื่อสถานศึกษา และรู้สึกว่าการตนเองมีความผูกพันกับโรงเรียนอยู่ในระดับมาก ซึ่ง มอร์เดย์และพอร์เตอร์ (Mowday & Porter, 1982, p. 41) ให้ความเห็นว่า ความผูกพันต่อองค์การมีอิทธิพลต่อการทำงาน และจะส่งผลต่อประสิทธิผลการปฏิบัติงาน นอกจากนี้ความผูกพันต่อองค์การนับเป็นสิ่งที่สำคัญที่ช่วยให้้องค์การมีประสิทธิผลและอยู่รอดตลอดไปซึ่งสตีเยอร์ (Steer, 1997, p. 48) ให้ความเห็นว่า ความผูกพันต่อองค์การเป็นแนวคิดซึ่งมีลักษณะครอบคลุมมากกว่าความพึงพอใจในการทำงานและสามารถให้ทำนายการเข้า-ออกจากงานของสมาชิกองค์การได้ดีกว่า โดยสามารถสะท้อนถึงผลโดยทั่วไปบุคคลที่สนองตอบต่อองค์การโดยส่วนรวม และความผูกพันขององค์การเป็นเครื่องชี้ที่ดีถึงควมมีประสิทธิภาพขององค์การ ดังนั้นเมื่อครูโรงเรียนเอกชนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีความผูกพันต่อโรงเรียนอยู่ในระดับมาก จึงส่งผลให้โรงเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการสูงและเป็นที่ยอมรับดังที่ได้กล่าวมาแล้ว

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 ควรมีการพัฒนาผู้บริหารโรงเรียนให้เป็นผู้ดำเนินการเปลี่ยนแปลงมีวิสัยทัศน์มีความเป็นผู้นำทางวิชาการ และมีการบริหารแบบมีส่วนร่วม ซึ่งจะทำให้การบริหารงานโรงเรียนมีประสิทธิภาพ

1.2 ผู้บริหารควรส่งเสริมปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิผลของโรงเรียนเอกชนประเภทสามัญในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีทั้งหมด 6 ปัจจัยตามลำดับค่าอิทธิพล คือ พฤติกรรมการบริหารของผู้นำ ปัจจัยบรรยากาศของโรงเรียน ปัจจัยวัฒนธรรมของโรงเรียน ปัจจัยคุณภาพชีวิตในการทำงาน ปัจจัยการสื่อสาร และปัจจัยความผูกพันของครูผู้บริหารโรงเรียนสามารถใช้องค์ประกอบดังกล่าวเป็นแนวทางในการพัฒนาประสิทธิผลโรงเรียน

1.3 ผู้บริหารโรงเรียนควรเข้าใจและตระหนักในเรื่องการพัฒนาคุณภาพชีวิตครูเอกชนให้ดีขึ้นโดยเฉพาะในด้านตัวค่าตอบแทนที่เหมาะสมและเป็นธรรม

1.4 ควรส่งเสริมสนับสนุน กำหนดนโยบาย มาตรการรูปแบบการพัฒนาผู้บริหารสถานศึกษาให้มีทักษะบริหาร วางแผนกลยุทธ์ ในการสร้างบรรยากาศ และวัฒนธรรมที่ดีของโรงเรียน

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรทำการวิจัยเพื่อการศึกษาในเชิงลึกในบริบทที่แคบลงเพื่อยืนยันข้อค้นพบหรือหาข้อแตกต่าง ในลักษณะของการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research)

2.2 ควรศึกษาปัจจัยวัฒนธรรม และปัจจัยบรรยากาศของโรงเรียนเอกชนอย่างเจาะลึกเพื่อจะได้นำข้อค้นพบมาแก้ปัญหาการดำเนินงานในการสร้างประสิทธิผลให้กับโรงเรียนเอกชน

2.3 ในการวิจัยครั้งต่อไปควรแยกขนาดหรือประเภทของโรงเรียนเอกชนจำเพาะตามสภาพปัญหาและบริบท และควรมีการวางแผนการจัดเก็บข้อมูลให้ครูได้มีอิสระในการตอบคำถามจากสภาพจริงที่สุด

เอกสารอ้างอิง

- จำเริญ จิตรหลัง. (2550). ปัจจัยการจัดการความรู้ที่ส่งผลต่อองค์การแห่งการเรียนรู้ในสถานศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานในจังหวัดภาคใต้. วิทยานิพนธ์. การศึกษาคณะศึกษาศาสตร์, สาขาวิชาการบริหารการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- ธัญญา รุ่งโรจน์. (2547). ความคิดเห็นของบุคลากรที่มีต่อภาวะผู้นำของผู้บริหารและความผูกพันในองค์กร: กรณีศึกษาในโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในเขตอำเภอเมือง จังหวัดระยอง. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ธรร สุนทรายุทธ. (2551). การบริหารจัดการเชิงปฏิบัติ: ทฤษฎี วิจัย และปฏิบัติทางการศึกษา. กรุงเทพฯ: เนติกุลการพิมพ์.
- พัชรวิวรรณ กิจมี. (2549). ปัจจัยเชิงสาเหตุและระดับคุณภาพองค์การของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนภาคเหนือ. วิทยานิพนธ์การศึกษาคณะศึกษาศาสตร์, สาขาวิชาการบริหารการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ภารดี อนันต์นารี. (2545). ปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิผลของโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการประถมศึกษาแห่งชาติ. วิทยานิพนธ์การศึกษาคณะศึกษาศาสตร์, สาขาวิชาการบริหารการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- มนสิการ คงมนต์. (2547). วัฒนธรรมองค์การ กรณีศึกษาโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนแห่งหนึ่งในจังหวัดชลบุรี. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- วาโร เฟิงสวัสดิ์. (2549). การพัฒนารูปแบบความสัมพันธ์ของประสิทธิผลภาวะผู้นำของผู้บริหารที่ส่งผลต่อประสิทธิผลของโรงเรียน. วิทยานิพนธ์การศึกษาคณะศึกษาศาสตร์, สาขาวิชาการบริหารการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- วิมลรัตน์ บุญชู. (2549). องค์ประกอบที่สัมพันธ์เชิงสาเหตุกับประสิทธิผลการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานของสถานศึกษาเอกชน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. วิทยานิพนธ์การศึกษาคณะศึกษาศาสตร์, สาขาวิชาการบริหารการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- สมเกียรติ รัตนรัตน์. (2549). ศึกษาแนวใหม่การบริหารจัดการโรงเรียนเอกชนในทศวรรษหน้า (พ.ศ. 2548-2558). วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารการศึกษา, สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ, มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต.
- สมจิตร อุดม. (2547). ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการบริหารโรงเรียนเอกชนระดับประถมศึกษาในภาคใต้. วิทยานิพนธ์การศึกษาคณะศึกษาศาสตร์, สาขาวิชาการบริหารการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.



- สำนักงานเลขาธิการสภาการบริหารการศึกษา. (2551). *สรุปผลการดำเนินงาน 9 ปีของการปฏิรูปการศึกษา (พ.ศ. 2542-2551)*. กรุงเทพฯ: วี.ที.ซี. คอมมิวนิเคชั่น.
- สิริลักษณ์ สุอังคะ. (2549). *ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจในการทำงานของครูกับประสิทธิผลของโรงเรียนประถมศึกษา*. สังกัดสำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน เขตพื้นที่พัฒนาชายฝั่งทะเลตะวันออก. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- Hoy, W. K., & Miskel, C. G. (1991). *Educational administration: Theory, research and practice*. (4th ed.). New York: McGraw-Hill.
- Kerce, E. W., & Kewley, S. B. (1993). *Quality of life survey: New dissections method and benefits*. Newbury Park: SAGE Publication.
- Mowday, R. T., Porter, L. W., & Steers, R. M. (1982). *Employee organization linkages: The psychology of commitment absenteeism and turnover*. New York: Academic Press.
- Steers, R. M. (1997). Antecedents and outcomes of organizational commitment. *Administrative Science Quarterly*, 22(1), 45-75.

“You can't make someone else's choices.
So you shouldn't let someone else make yours.
Follow your heart.

เราไม่อาจตัดสินใจแทนคนอื่นได้
เราจึงไม่ควรปล่อยให้คนอื่นมาตัดสินใจแทนเราเช่นกัน
เพราะฉะนั้น จงทำตามหัวใจเรียกร้องเถอะ”